

for en Forbedring af Landpostbudenes Løn, navnlig saaledes, at de bleve statsansatte, og saaledes, at der ogsaa toges Forholdsregler mod den Vilkaarlighed, som faktisk kan udøves af de overordnede rundt omkring i Landet ved Anvendelse af disse Postbudes Arbejdskraft. Jeg maa maaske tilføje, at et Andragende fra deres Organisation formentlig kan ventes indsendt i en nær Fremtid, og saa vil jeg haabe, at Sagen bliver tagen op og behandlet med Velvillie. Jeg tror, at disse Tusinder af Mennesker, der under alle Forhold, under alle Vejrtilfælde færdes rundt omkring og udføre et nyttigt Arbejde, have Krav paa velvillig Interesse saavel fra Rigsdagens som fra Ministeriets Side.

Slengerik: Jeg har nogle Bemærkninger, jeg gerne vil gøre til et Par Medlemmer, som have haft Ordet, siden jeg sidst talte, og som have henvendt sig til mig. Der er først det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borbjerg), som i Aftes udtalte, at han stadig forment, at det var Venstrereformpartiets Stilling til Skattespørgsmaalet, som havde været den antagelige Grund til Bruddet mellem Socialdemokraterne og Venstre, og at, naar jeg ikke kunde se dette, laa det i, at jeg, hvad Skatteloven angik, noget forvekslede Formalitet og Realitet. Jeg tror imidlertid ikke, at dette er Forholdet. Jeg tror ikke, at jeg har forvekslet Formalitet og Realitet — tværtimod. Vi kunne jo huske fra i Fjor efter en Opgørelse, som vi hørte fra det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen), at Forholdet mellem de Skatteløve, som bleve vedtagne sidste Aar, og de Skatteløve, der have foreligget før for Rigsdagen, var det, at efter Skatteløvene fra i Fjor bleve de, der havde de store Formuer, de store Indkomster, de store Ejendomme, ganske anderledes beskattede, end de vilde være blevne, dersom noget af de Forslag, der før havde ligget paa Rigsdagens Bord, var blevet vedtaget. Vi erindre alle Eksemplet med Grev A., som efter de Reedtz-Thottske Forslag vilde have tjent 870 Kr. aarlig, efter Skattekommissionens Forslag vilde have tabt 4,320 Kr., men som efter de nu vedtagne Forslag vilde tabe 10,120 Kr. aarlig. Jeg synes, at det er Realitet og ikke Formalitet; det vidner om, at disse Skatteløve netop tage Skatten der, hvor der er Skatteevne til at svare den. Endvidere huske vi alle sammen de Afdragsregler, som bleve satte ind paa disse Skatteløve, Afdragsreglerne for Ejendomsskylden,

Lempelser i Formue- og Indkomstskatten og i Formue- og Lejlighedsskatten til Kommunerne. Vi huske alle sammen de Afdragsregler, efter hvilke Tilstanden bliver saa taalelig og lempelig som vel mulig for alle de smaa her i Landet. Det er ogsaa Realitet og ikke Formalitet.

Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds talte om, at en af de store Forskelligheder mellem de før foreliggende Skatteløve og dem, der bleve vedtagne i Fjor, var den, at Statstilskuddet til Kommunerne nu blev mindre, og mente særlig deri at have fundet en Anledning til Bruddet med Venstre, saa vil jeg sige, at her er det det ærede Medlem, der nærmere er inde paa at hænge sig i Formaliteter end i Realiteter. Vi maa vel erindre, at Statstilskuddet til Kommunerne bliver udbetalt i Penge, der gaa ind igennem en Ejendomsskyld til Staten og en Formue- og Indkomstskat til Staten, og det kommer ganske særlig Skatteyderne i Kommunerne til gode derved, at de faa en Lettelse i den kommunale Ejendomsskyld og i deres Formue- og Lejlighedsskat, det vil altsaa sige, at det er om ikke helt en Formsag, saa dog noget nær en Formsag, om man giver et større eller mindre Statstilskud til Kommunerne eller ikke. Vil man sætte Statstilskuddet til Kommunerne op, gør man det ved at forhøje Ejendomsskylden og Formue- og Indkomstskatten til Staten, men giver man Skatteyderne til Kommunerne, der have Ejendomsskyld og Formue- og Lejlighedsskat at svare til Kommunerne, en Lettelse paa den ene Maade, tager man paa den anden Maade, og jeg synes derfor nærmest, at det er Formalitet og ikke Realitet. Derfor tror jeg endnu, at jeg er paa den sikre Side, naar jeg hævder, at Skatteløvene, som vi have faaet dem nu, reelt have ordnet Forholdet saaledes, at de, der have størst Skatteevne, ogsaa faa den største Skat at udrede, og at de, der have ringe Skatteevne, faa saa store Lempelser, som man med Rimelighed kan give.

Det var den alvorlige Del af Festligheden; jeg kommer nu til den mere gemtlige. De andre ærede Medlemmer, jeg vil henvende et Par Ord til, er de ærede Medlemmer for Assens (Berntsen) og Randers (Poul Rasmusen). Jeg ved ej ret, hvem af dem jeg skal tage først, begge to ere de meget fremragende Statsmænd, der besidde meget stor Indflydelse i deres Parti, og jeg vil meget nødig saare nogen af dem. Jeg tror, at jeg vil gaa frem efter den Regel, at jeg gemmer det bedste